

TEATRE

'Esquena de ganivet'

El muntatge de Tosar (a la dreta) fa un esplèndid recorregut per la vida i l'obra del poeta mallorquí Damià Huguet

Una reflexió sobre la immigració, a l'Auditori

Jaume Pi
BARCELONA

Immigración. Aquest és el títol de l'espectacle que avui estrena l'Auditori de Barcelona. Es tracta d'una reflexió al voltant del recent fenomen vist amb una barreja de flamenc i músiques d'una i altra banda de l'estret de Gibraltar, a més d'audiovisuals sobre la circulació de persones.

El flamenc és l'eix d'aquesta obra dividida en set actes on es fa un recorregut escènic per les diverses etapes de la vida d'un immigrant, des que ha d'abandonar els seus orígens fins que hi torna exitós. Es presentaran també les dificultats del nouvingut a l'hora d'adaptar-se, assumptes espinosos com el de la prostitució i es denunciarà el mutis de l'opinió pública davant d'aquestes realitats.

El creador d'aquest espectacle és l'antropòleg andalús Fernando González-Caballos, que ha definit el muntatge com una denúncia "de les

«Inmigración» denuncia que es posin barreres a l'home», comenta el creador de l'espectacle

barreres que s'aixequen contra l'home en una època en què es defensa el mercat lliure". González-Caballos ha explicat que el taller flamenc on es va iniciar la idea va esdevenir "el lloc de trobada de les diverses expressions artístiques del Marroc i d'Andalusia que es preocupen per la immigració".

L'espectacle, avui a les 21.00 h, estarà protagonitzat per la bailaora titular de la companyia de dansa, Ángeles Gabaldón, amb set ballarins més. "Inmigración té un llenguatge bàsicament flamenc però ens deixem influir per músiques d'altres cultures", assegura Gabaldón, que ha elogiat Barcelona com "l'avantguarda de la dansa a Espanya".

A més de flamenc, hi haurà músiques del Marroc i de l'Índia, i una peça rock del grup andalús Pata Negra. En l'espectacle hi col·labora l'Orquestra Chekara de Tetuan, al nord del Marroc, dirigida per Jallal Chekara, que interpreta una de les composicions de cante.

Al cor de les butxaques

Francesc Massip

'ESQUENA DE GANIVET', DE Pep Tosar i Miquel Àngel Raió. INTÈRPRETS: Pep Tosar, Pep Ramis, Jordi Riera i Conxa Buika. DIRECCIÓ: Pep Tosar. FÒRUM GREC, BARCELONA, SALA OVIDI MONTLLOR, 21 DE JULIOL.

Exquisit! Novament Pep Tosar ens regala una joia d'espectacle que mereixeria fer temporada al TNC o al Lliure. *Esquena de ganivet* posa en escena el poeta mallorquí Damià Huguet (1946-1996) en un esponjós recorregut per la vida i obra del polifacètic artista. I ho fa, en consonància amb el tarannà multidisciplinari d'Huguet, combinant la imatge escènica amb la cinematogràfica, el recitat, el

cant, la música i la dansa, en un muntatge de frondosos suggeriments, ritme precís i elegant direcció. No és el primer cop que Tosar utilitza l'altaveu teatral per donar a conèixer el món poètic d'un creador verbal. Fa cinc anys ens enlluernava amb Blai Bonet, construint *La casa en obres* amb la delicadesa de qui estima profundament la paraula i en coneix els seus ressons més misteriosos. Si llavors assumia ell mateix el seu muntatge del poeta, ara ha optat per una presentació més polièdrica.

Tosar hi posa la veu, el recitat sensible, clar i exacte, la dicció que treu llustre a les sonoritats de la llengua. Però compta també amb un cos en acció que hi posa la cadència, la dansa, el moviment, i que encarna el ballari Pep Ramis (Mal Pelo). I amb el cant saborós de Conxa Buika i el guitarreig puntejat de Jordi Riera. L'escena és tancada per un teló de gasa sobre el qual es projecten fotografies i films del mateix Huguet, així com elaborades entrevistes amb les persones més pròximes al poeta: amics del poble, companys de feina, futbol i taverna, i sobretot la seva dona, Magdalena Ballester, que conserva el record al cor de les butxaques com una rosada permanent sobre les fulles verdes. El muntatge aconsegueix transmetre'ns amb una estranya intensitat la presència humana i literària d'Huguet gràcies a l'exquisida tria d'aquests testimonis directes i a la poderosa suggestió dels seus escrits. "Sempre convé, del goig, deixar-ne un raig", deia el poeta. El doll d'*Esquena de ganivet* raja a pleret sobre els llavis i les oïdes de l'espectador. El goig és immens.

'Esthetic Paradise'

Els falsos paradisos de l'oblit

Juan Carlos Olivares

'ESTHETIC PARADISE', DE Victòria Szpunberg. DIRECCIÓ: Carol López. ESCENOGRÀFIA I IL·LUMINACIÓ: CUBE. VESTUARI: Myriam Ibáñez. INTÈRPRETS: Montse Esteve, Anna Azcona, Mia Esteve, Mar Ulldemolins, Carlota Bantulà, Diana Gómez. FÒRUM GREC, BARCELONA, SALA BECKETT.

Un aparador o un centre de bellesa. Espais esquer pensats per satisfer els desitjos. A Victòria Szpunberg li agrada situar els seus drames en llocs de fàcil consum per explicar històries que discorren al límit de la realitat. *Esthetic Paradise* és el títol de la seva última obra i el rètol imaginari d'una empresa dedicada a esborrar les empremtes de la vida. Dins i fora d'aquest refugi per a l'amnèsia pul·lulen una sèrie de personatges femenins amb un mateix problema: ser víctimes precipitades d'un sistema que imposa un model de bellesa. Ser

belles, la fràgil panacea de totes les seves insatisfaccions.

L'autora envolta el seu repertori de fracassos personals en una atmosfera estranya, una tensió sufocant que s'alimenta sobretot de les mirades insanes dels seus principals protagonistes, un encreuament entre les esteticistes de Polanski, les criades de Genet i les mares sadomasoquistes de Terry Gilliam. Monstres sofridors. Un aire dramàtic espès que perd certa densitat per una estructura dramàtica amb massa històries creuades, no totes tan eficients i elaborades per competir en igualtat de condicions. Millors les històries que transcorren dins de l'edifici de l'oblit que les de fora. La directora Carol López presenta el text en una escenografia de lectura clara en què domina el buit sobre el ple. L'espai perdut que als anys setenta servia per il·lustrar el desassossec de l'ésser humà enmig d'una arquitectura hostil. La direcció d'actors també es mou en la frontera difusa entre el naturalisme i la construcció d'un prototip que unifica determinats personatges en un model impersonal. López i Szpunberg robotitzen les obreres de la bellesa, figures clòniques sota les seves perruques rosses, com les assassines cibernetiques d'Austin Powers o les successives esposes de John Derek, mestre a lobotomitzar l'aspecte físic de les seves dones-actrius.

Les interpretacions són eficaces malgrat l'esforç afegit de matisar una personalitat pròpia entre la necessària impostura gestual d'un clixé estètic. En tots dos extrems, la voluntariosa però plana actuació de les dues actrius més joves -que carreguen a més amb la història menys elaborada i integrada- i la dura credibilitat que imprimeix Anna Azcona a Carme, personatge que ha après a viure al pou amb les restes dels records del seu llarg descens a l'oblit.